

Sisi Museum

EXPERIENCE THE IMPERIAL HOFBURG

Muzeul Sisi

În aprilie 1854 a sosit din Bavaria ducesa Elisabeta pentru a se căsători cu vărul ei împăratul Franz Iosif. După căsătorie, ea a locuit în apartamentul din Hofburg și a intrat în lumea imperială a Curții vieneze. Intrați acum în muzeul Sisi și experimentați în următoarele șase săli expoziția „Sisi – între mit și realitate“. Vă rugăm să luați în considerare că de aici încolo nu mai este permisă fotografierea.

31 Moartea

Europa a fost șocată la 10 septembrie 1898 de vestea că împărăteasa Elisabeta a Austriei a fost ucisă! Moartea tragică a Elisabetei a constituit sfârșitul unei vieți nefericite și adeseori neînțelese a unei personalități extraordinare. În mod paradoxal, aceasta a contribuit la crearea unui mit pe care Elisabeta încă din timpul vieții l-a cultivat prin stilul ei de viață neconvențional. Cum a apărut acest mit Sisi? Haideți să aflăm mai multe despre personalitatea împărătesei!

32 Apariția unui mit

Fragmentele de ziar de pe ambele mese din fața și din spatele Dumneavoastră prezintă modul în care Elisabeta era percepută de către ziarisții contemporani cu ea. Se poate observa destul de clar astfel că ea nu era la vremea sa cea mai îndrăgită, mai adulată împărăteasă care să umple paginile ziarelor. Astfel, Elisabeta s-a retras destul de repede din viața publică iar în ultimii ani a locuit doar sporadic în Viena, situație care se reflectă și în presa vremii. Ziarele vremii erau supuse unei cenzuri stricte de către Monarhie ceea ce făcea imposibilă o abordare critică a personalității împărătesei. Împăratul Franz Iosif a preluat astfel un rol mult mai important în ochii opiniei publice și anume acela al „bunului împărat bătrân“, simpatizat de întreaga populație. Rubricile ziarelor demonstrează acest lucru la moartea împărătesei când împăratul se bucură de toată compasiunea unui om care trece printr-un astfel de moment tragic. Abia după moartea sa tragică, Elisabeta a fost prezentată eronat drept împărăteasa venerată, generoasă, bună.

33 Icoana

Pe timpul vieții sale Elisabeta – împărăteasa retrasă și „ciudată” – nu prezenta un interes deosebit pentru opinia publică. După moartea sa tragică, povestea frumoasei, dar nefericitei împărătese a devenit subiect de discuție. Aproape simultan s-au răspândit fotografii comemorative, monede și alte artefacte care aminteau de împărăteasă.

34 Monumente

După moartea Elisabetei au fost ridicate numeroase monumente. Budapesta a devansat Viena în crearea de monumente dedicate memoriei Elisabetei. În 1901 și 1902 au loc două concursuri al căror rezultat final urma să fie ridicarea unui monument în onoarea împărătesei. Alte activități similare care s-au desfășurat în Salzburg au condus la crearea unei comisii a monumentelor în Viena. Disputa asupra locației amplasării monumentului a fost decisă de împărat care a preferat Volksgarten.

35 Statuia Klotz

Figurina suavă a Salzburg-ului l-a inspirat pe sculptorul vienez Herman Klotz, care a adăugat la modelul său un moment de mișcare. “Maiestuoa-sa” a fost realizată în mărime naturală, dar și ca miniatură. Interpretarea sa a avut un mare succes. Un exemplar din miniatură împodoba chiar camera de lucru a împăratului în palatul Schönbrunn. Statueta expusă aici, în mărime naturală a fost un cadou din partea arhiducelui Franz Salvator, ginerele împărătesei, către Republică.

36 Elisabeta în film

Abia în producțiile artistice, Elisabeta a fost transformată în binecunoscu-ta și adorata „Sisi” în întreaga lume. La aceasta a contribuit în special Trilogia „Sissi” de Ernst Marischka din anii 50, cu care a devenit celebră tânăra Romy Schneider. Ea a marcat și încă mai marchează până în zilele noastre imaginea tinerei, inimoasei, independentei „Sisi”, imagine care coincide doar parțial cu adevărata personalitate a împărătesei Elisabeta. Să ne apropiem deci de figura istorică a Elisabetei:

37 Tinerețea în Bavaria

La 24 decembrie 1837, în München, s-a născut Elisabeta, fiica ducelui Maximilian al Bavariei și a fiicei de rege bavarez, Ludovika. Sisi - cum era numită Elisabeta în cercul familiei seamănă în multe privințe cu tatăl ei, popularul duce, care iubea natura, era pasionat de călărie și călătorii. Ea crește împreună cu cei șapte frați foarte liberă și independentă, în München și la castelul Possenhofen de la marea Stamberg, departe de etichetă, ceremonii și obligații de curte. Cu fratele ei mai mic cu doi ani, Karl Theodor, numit în familie „Gackel”, Elisabeta a avut toată viața o relație foarte apropiată.

În vitrina din stânga vedem o pictură în acuarele, în care sunt reprezentăți frații săi. Replica rochiței pe care o poartă Elisabeta în tablou se poate vedea în această cameră.

38 Logodnă în Ischl

În vara anului 1853, Sisi le însoțește pe mama și sora mai mare Helene – numită Néné- la Bad Ischl, pentru a sărbători ziua de naștere a verișorului ei, tânărul împărat Franz Iosif, care împlinea 23 de ani. Motivul adevărat al acestei călătorii era de fapt un plan de nuntă, pe care mamele celor doi, surori, l-au pus la cale. Franz Iosif trebuie să se logodească cu Néné - cel puțin așa s-au gândit mamele - dar se întâmplă cu totul altceva. Franz Iosif se îndrăgostește până peste urechi de Sisi, care avea 15 ani:

Pe 19 august are loc logodna festivă. În fața întregii atenții care i se acordă, Sisi este intimidată și tăcută, iar Franz Iosif este plin de fericire. Chiar și mama sa, arhiducesa Sophie are înțelegere pentru Sisi care e speriată, și nu este împotriva alegerii fiului ei, așa cum s-a spus de multe ori, ci dimpotrivă se bucură să-l vadă atât de fericit.

39 Rochia din ajunul nunții

După logodna din Ischl, Sisi se întoarce în Bavaria, unde se încep imediat pregătirile de nuntă. Printre altele, Sisi este pregătită pentru rolul ei viitoare de împărăteasă a Austriei iar neliniștea și frica de Curtea vieneză ale lui Sisi cresc. Ea simte că, odată cu logodna din spatele culiselor din Ischl, a intrat pe scena istoriei lumii și astfel a renunțat la libertatea personală. S-au păstrat doar puține rochii de-ale Elisabetei până astăzi. Printre acestea se numără așa numita rochie din ajunul nunții, a cărei copie o putem vedea aici. Originalul se găsește la Muzeul de Istorie a Artei, însă din motive de conservare nu mai poate fi expusă publicului. Se pare că Elisabeta a purtat această rochie neobișnuită la petrecerea de rămas bun înaintea plecării spre Viena. Interesante sunt în special ornamentele orientale de pe etola rochiei; lângă un simbol al sultanului este cusut un mesaj în arabă, care se traduce „ O, domnul meu, ce vis frumos! ”.

40 Nunta

Pentru Elisabeta începe, odată cu nunta sa de pe 24 aprilie 1854, o nouă etapă din viață. Elisabeta este copleșită de evenimentele ceremoniale, de privirile străine și de marile așteptări față de ea. În timpul primei sale recepții ca împărăteasă, din cauza consumului nervos, ea izbucnește în lacrimi și părăsește sala.

La început, Elisabeta încearcă să îndeplinească așteptările în ceea ce o privește. Perechea imperială dă naștere la patru copii. Totuși, cea mai mare fiică, Sophie, moare la doar doi ani de la naștere. Elisabeta este tulburată, însă trebuie să-și reprime sentimentele, căci obligațiile oficiale o obligă să facă fața problemelor personale.

41 Raab

Pe perete puteți vedea o pictură de Georg Raab, care o arată pe împărătesă cu celebrele bijuterii de rubin, cu ocazia serbărilor la nunta de argint, din anul 1879. Aceste bijuterii aparțin bijuteriilor coroanei Habsburgilor, care astăzi nu mai există. Lăgă pictură puteți observa o copie a celebrelor bijuterii.

42 Winterhalter

Tânăra împărăteasă suferă din ce în ce mai des de insomnii, lipsa poftei de mâncare și tuse constantă. Pentru a evita o îmbolnăvire a plămânilor, la sfatul medicilor este trimisă la Madeira. Pentru prima dată Sisi este din nou eliberată de toate obligațiile și se bucură de viață departe de constrângerile de la curte. Când Elisabeta se întoarce la curtea vieneză, după doi ani de absență,se remarcă o transformare în plan intern. Din fetița grațioasă, timidă și melancolică, ea a devenit o frumusețe sigură pe ea și mândră. Din această perioadă sunt și celebrele portrete ale lui Franz Xaver Winterhalter. Fără îndoială, cel mai cunoscut este portretul din 1865, în care Elisabeta apare în garderoba de bal- așa numita rochie cu

stele- precum și cu celebrele stele de diamant în păr. Elisabeta deținea un set de 27 de stele de diamant, pe care le-a lăsat moștenire mai târziu nepoatei sale arhiducesa Elisabeta, fiica lui Rudolf. În camera cu oglinzi puteți vedea o copie a acestor stele de diamant.

43 Regina ungară

Împărăteasa își folosește în mod conștient puterea frumuseții pentru a-și atinge interesele. Politica activă o interesează prea puțin, de aceea doar o singură dată se amestecă în problemele de conducere ale soțului ei pentru a pleda în favoarea Ungariei.

Elisabeta simte o mare simpatie către poporul ungar, plin de tempera-ment și mândru, care, de la înfrângerea din timpul revoluției din 1849 este condus de un regim absolutist. Ea va fi o strălucită purtătoare de cuvânt a intereselor ungare și ține o legătură strânsă cu reprezentanții conducerii ungare. Fără îndoială că ei i se datorează în mare parte faptul că Franz Iosif semnează în sfârșit declarația care recunoaște drepturile istorice ale Ungariei și pune bazele imperiului Austro-Ungar în 1867. În 1867 are loc încoronarea oficială în biserica Sf. Matei din Budapesta în cadrul căreia și Elisabeta va fi încoronată ca regină a Ungariei.

44 Rochia pentru încoronarea ca regină a Ungariei

În fața portretului Elisabetei, înfățișând-o drept regină a Ungariei, puteți remarca o a doua rochie. Este vorba de o replică a rochiei de încoronare ca regină a Ungariei. Această rochie a fost cusută la Paris, la Casa Worth. Când, după încoronare, Franz Iosif și Elisabeta ies din biserica Sf. Matei, se văd mii de capete care aclamă „Eljen”. Imediat după, Elisabeta se retrage foarte repede pentru a schimba rochia grea cu trenă cu o rochie simplă, din tul moale.

Lângă rochie puteți vedea o reconstruire a bijuteriilor de încoronare din Ungaria, al căror original nu mai există astăzi.

45 Reprezentarea

Elisabeta este din ce în ce mai refractară față de îndeplinirea îndatoririlor de împărăteasă. Reprezentarea nu îi place, ceremonialul de la curte i se pare

46 Călăria

Împărăteasa evadează de Curtea vieneză prin sport, cultul frumuseții și călătorii. Una din pasiunile Elisabetei, încă din copilărie este călăria. Ea învățase arta călăriei chiar de la tatăl său, acum împărăteasa se antrenează serios și se profilează ca una din cele mai bune și curajoase călărețe ale Europei. Stilul ei de călărie forțată merge adeseori până la limita posibilităților de executare. Aici putem vorbi, pentru prima oară, de personalitatea Elisabetei, care își încearcă intenționat limitele – printre altele în performanțele sportive, deși ea se expune în mod conștient de multe ori în situații periculoase.

47 Frumusețea

Elisabeta e recunoscută drept una dintre cele mai frumoase femei ale vremii și ea este conștientă de acest lucru. Îngrijirea frumuseții îi ocupă o mare parte din fiecare zi. Ea este mândră în special de părul ei bogat, care îi ajunge aproape la podea și care este coafat 2-3 ore în fiecare zi. Pentru a-și păstra legendara frumusețe, Elisabeta probează nenumărate rețete de înfrumusețare. În fața Dumneavoastră puteți vedea câteva din aceste rețete originale. Elisabeta pune în aplicare și metode care nu mai sunt utilizate, cum e cea cu carne proaspătă de vițel, cu care ea își face măști din piele pentru față și pe care le poartă pe față în timpul nopții. Elisabeta acordă o mare atenție și liniei subțiri a taliei sale. Ea avea 172 cm înălțime și cântărea între 45 și 47 de kg. Admirabilă este și talia care avea doar 51 de cm. În plus, Elisabeta probează și diverse diete, pentru a-și păstra greutatea. Pentru aceasta, cântăritul are un rol foarte important: Elisabeta se cântărește zilnic și, pe măsură ce trec anii, ține diete tot mai severe.

Este fals ce se crede despre ea că se hrănea cu suc de carne crudă de vițel - carnea crudă era trecută prin presă, apoi sucul obținut din carne era condimentat și fiert, înainte ca Elisabeta să-l servească. De asemenea, lumea bună trebuie să se fi contrazis pe seama faptului că Elisabeta se înfometa constant, pentru a rămâne slabă. Notele de plată de la diversele patiserii arată că Elisabeta mânca cu plăcere mai ales bomboane și înghețată.

48 Sănătatea

Împărăteasa athletică, atentă cu corpul ei, este mereu sub tratamente medicale. Ea știe că la un corp sănătos, cu o figură frumoasă, trebuie să se adauge și dinți frumoși. Instrumentele dentistului său personal, precum

și scrisorile bunei sale confidente, contesa Ferenczy, stau mărturie pentru intervențiile regulate asupra dinților săi.

49 Centrul

După tragica sinucidere a unicului său fiu Rudolf în anul 1889, Elisabeta va fi mereu măhnită, se va retrage tot mai mult în sine, îi va avea teamă de oameni, va fi tot mai neabordabilă și va purta doar haine negre.

50 Vitrina cu evantaie și podoabe de doliu

Evantaiele, vălurile și umbrelele de soare au fost accesorii obligatorii încă de timpuriu, de care împărăteasa se folosea pentru a-și ascunde fața de curioși. Elisabeta detesta să se holbeze lumea la ea. La vârsta de 50 de ani scria:

„S-ar putea ca mai târziu să ies numai cu vâl și nici măcar cei din jurul meu să nu-mi mai zărească fața”.

La hainele de doliu, împărăteasa poartă bijuterii de doliu din mărgele de sticlă negre și jad. Se obișnuia să nu se prelucreze pietre prețioase, deoarece simplitatea materialelor folosite erau un semn de retragere când se purta doliu.

51 Refugii

Elisabeta învață cu timpul să se obișnuiască la curte și începe o viață, care vorbește de la sine despre concepțiile sale. Face doar ceea ce vrea să facă și se sustrage tot mai des de la rolul de împărăteasă. Elisabeta se simte învăluită în mod magic de oceanul fără margini și visează să fie liberă ca un pescăruș: „Sunt un pescăruș care vine de nicăieri...”.

Pentru a se sutrage, Elisabeta merge în călătorii prelungite și își caută refugii, locuri în care să se simtă liberă. Printre aceste locuri se află și castelul ungar Gödöllö din Budapesta, vila Hermes din grădina zoologică Lainz din Viena, precum și vila Achileion din insula grecească Corfu, pe care a numit-o după eroul său preferat din mitologia grecească, o vilă superbă, în stil pompeian, pe care împărăteasa a împodobit-o cu multă dăruire și cu antichități valoroase. După ce vila este gata, veșnic neobosita împărăteasă își pierde interesul pentru ea și o pune la vânzare, lucru care însă se va întâmpla abia după moartea ei.

52 Titania

Elisabeta, care din tinerețe scrie poezie, se refugiază tot mai mult în poezia vizionară. Îl iubește pe Homer și scrie nenumărate poezii inspirată de marele ei idol, Heinrich Heine, care sunt marcate de dezamăgirea, melancolia și dorurile sale, dar și de disprețul față de oameni și crescânda izolare. Începe să se identifice cu regina zânelor, Titania, din „Visul unei nopți de vară” a lui Shakespeare – pentru a-i face o bucurie iubitei sale soții, Franz Iosif pune chiar să se picteze pereții dormitorului ei din Vila Hermes din grădina zoologică Lainz din Viena, pe care ea îl numește „Castelul fermecat al Titaniei”, cu scene din „Visul unei nopți de vară”.

53 Călătorii

„Să nu stai numai într-un singur loc” ...scrie Elisabeta.

Dorul de ducă al Elisabetei devine tot mai mare- cu cât este mai departe de Viena, cu atât se simte mai bine. Sub pretextul sănătății șubrede, împărăteasa pleacă în călătorii prelungite, vrea să cunoască țări și culturi străine. Îi plac îndeosebi călătoriile pe mare, în timpul furtunilor, unde se simte foarte aproape de elementele naturii. Sub acoperișul yaht-ului ei se află un pavilion de sticlă, de unde poate avea acces liber la panorama mării. Aici ea se leagă de un scaun, pe timp de furtună, exact când întregul echipaj se teme pentru viața ei și explică: „Fac aceasta, precum Odiseu, pentru că valurile mă atrag”.

54 Farmacia de călătorie

Farmacia de călătorie cu 63 de piese, din bagajul împărătesei, conține pe lângă nenumărate cataplasme cu făină de muștar, pansamente din tifon, creme și sticluțe, precum și injecții cu cocaină, care și pentru timpurile noastre sunt foarte interesante. Preparatele cu opiu erau pe vremuri utilizate altfel în medicină. Deoarece erau cunoscute efectele cocainei ca și relaxant muscular pentru crampe și stimulator al îmbunătățirii stării de spirit, aceasta se injecta intravenos în cazul durerilor menstruale și în timpul schimbărilor de anotimp.

55 Mașina imperială de călătorii

Cu cât este mai modestă Elisabeta în călătoriile ei cu vaporul, cu atât mai luxos va fi amenajată mașina imperială de călătorii, special construită pentru ea, cu care va călători prin toată Europa. Treceți numai prin salonul de zi reconstruit al acestei mașini imperiale de călătorii. Originalul poate fi vizitat la Muzeul Tehnic din Viena.

56 Destinații de călătorie

„Destinațiile de călătorie sunt atrăgătoare doar pentru că până la ele se află călătoria în sine. Dacă aş ajunge undeva și aş ști că nu voi mai putea pleca de acolo niciodată, șederea mea în paradis s-ar transforma în iad”, scria Elisabeta. Neastâmpărul ei crește, iar familia și oamenii de încredere își fac griji tot mai mari pentru melancolica împărăteasă. În 1897, fiica ei Marie Valerie scrie în jurnalul său: „Din păcate, mama vrea să fie tot mai singură și vorbește numai despre lucruri triste” iar în mai 1898: „.....adâncă tristețe care o copleșea înainte pe mama doar din când în când, acum nu o mai părăsește. Azi mama a spus din nou că îi este deseori dor de moarte...”.

57 Atentatul și înmormântarea

În septembrie 1898 Elisabeta se află la o cură de mai multe săptămâni în Territet, lângă Montreux, și împreună cu dama sa de companie Irma Sztaray, efectuează pe data de 9 septembrie o excursie la Prégny, pentru a o vizita pe baroana Rothschild. Seara, Elisabeta merge la Geneva, unde rămâne peste noapte, pentru a se întoarce a doua zi la Montreux. Deoarece Elisabeta călătorește ca persoană privată, folosește, ca de multe ori până acum numele de comesa Hohenembs, unul din titlurile sale, pentru a se caza la hotelul Beau Rivage.

Totuși, datorită unei indiscreții, într-un ziar din Geneva apare a doua zi știrea că împărăteasa Austriei este cazată la hotel. Această știre va fi citită și de Luigi Lucheni, un anarhist italian, care a venit de fapt la Geneva pentru a-l ucide pe prințul de Orléans. Faptul că prințul și-a schimbat ruta călătoriei în ultimul moment și nu mai vine la Geneva, nu îl deranjează deloc pe Lucheni, el a găsit din întâmplare o victimă mult mai proeminentă.

În dimineața zilei de 10 septembrie Elisabeta încă mai face cumpărături și își vizitează cofetăria preferată. La prânz vrea să fie la bordul vaporului pentru a se întoarce la Montreux. Pe drumul spre locul de imbarcare, Lucheni o pândește, se aruncă asupra împărătesei și o împunge cu o pilă în piept. Elisabeta se prăbușește la pământ, dar se ridică imediat, pentru a nu pierde vaporul.

Ea urcă la bord, crezând că nu a fost lovită decât puțin. Puțin după aceea își pierde cunoștința și, când i se desface corsetul, se descoperă o împunsătură foarte mică. Imediat vaporul se întoarce și aduce înapoi la hotel împărăteasa rănită de moarte, unde, în scurt timp, aceasta și încetează din viață.

Când Franz Iosif a primit vestea, a spus:„Nu știți cât de mult am iubit-o pe această femeie”.

Apartamentele imperiale

58 Camera gradaților

De aici puteți ajunge în locuințele istorice ale cuplului imperial; mai întâi, în apartamentul împăratului Francisc Iosif și apoi în apartamentul particular al Elizabetei.

59 Sala de așteptare la audiențe

Împăratul Frnacisc Iosif a ales corpul cancelariei pentru apartamentul său în care, pe lângă încăperile oficiale se aflau și locuințele sale private pe care le-a utilizat până la moartea sa în 1916.

Împăratul oferea participa la audiențe de două ori pe săptămână. Termenele erau anunțate apoi în ziarul vienez. După obținerea unui termen, se urca pe scările imperiale luxoase până în acest spațiu în care se aștepta până se obținea permisiunea intrării în camera de audiențe. Pereții sunt decorați cu trei tablouri monumentale din 1832 aparținând lui Johann Peter Krafft și care prezintă aspecte din viața împăraților Francisc al II-lea, Francisc I și a bunicului, împăratul Francisc Iosif.

60 Camera de audiențe

Împăratul primea în picioare pe solicitantul de audiențe după care prelua conducerea discuției. Pe pupitru se afla lista de audiențe în ordinea solicitanților, precum și consemnarea motivului venirii acestora. Aici putem să ni-l imaginăm pe împărat primind mulțumiri pentru o decorație acordată, răspunzând solicitărilor de grațiere sau discutând chestiuni private. Împăratul primea într-o singură dimineată până la o sută de persoane ceea ce înseamnă că audiențele durau, de regulă, câteva minute. Cu o ușoară înclinare a capului, împăratul încheia audiența.

61 Camera de conferințe

În această încăpere aveau loc conferințele ministeriale, așa-numitele “Minister Conseils”, prezidate de către împărat.

Busturile de marmură și sabia onorifică din dreapta nișei din peretele din spate amintesc de mareșalul Radetzky, unul din cei mai cunoscuți mareșali ai Monarhiei. Acesta a fost imortalizat de către Johann Strauß (tatăl) în marșul Radetzky.

Tablourile reprezintă scene de luptă din tmpul Revoluției maghiare din 1849. Prn ușa deschisă din fundal puteți observa în așa-numita garderobă imperială acele dulapuri și comode unde era păstrată vestimentația monarhului. Francisc Iosif a purtat aproape tot timpul uniformă. Ținuta civilă era purtată numai în cadrul vizitelor private, a partidelor de vânatoare, când el îmbrăca pantaloni de piele, vestă verde, bocanci și pălărie Steir.

62 Camera de lucru

Împăratul Francisc Iosif și-a asumat pe deplin rolul de responsabil pentru destinele unui imperiu multinațional iar misiunea sa nu se reflecta în reprezentări fastuoase. El s-a considerat tot timpul vieții sale primul funcționar al celor 56 de milioane de locuitori ai Imperiului. Cea mai mare parte a timpului și-o petrecea în camera de lucru pentru a studia toate actele pe care le avea de semnat. Ziua sa de lucru începea mai devreme de ora cinci dimineața și se sfârșea târziu în noapte, în cazul dineelor, a recepțiilor sau a balurilor.

În spatele mesei de scris și pe peretele din stânga observați portretele Elizabetei de Franz Xaver Winterhalter în care împărăteasa este prezentată cu părul despletit. Acest tablou al “angelicei Sisi”, cum îi plăcea lui Francisc Iosif să-și alinte soția, era portretul favorit al împăratului. Ușa tapetată deschisă din fundal conduce în camera valetului personal, Eugen Ketterl. El era responsabil direct pentru binele împăratului Francisc Iosif și se afla tot timpul la dispoziția împăratului. Deasemenea, el servea împăratului micul dejun și micile gustări la masa de scris.

63 Dormitorul

Această cameră a devenit dormitorul împăratului din momentul în care cuplul imperial a adoptat dormitoare separate. Francisc Iosif dormea în acest pat simplu de fier din care se poate desprinde stilul de viață spartan al monarhului. Francisc Iosif își începea ziua cu mult înaintea răsăritului soarelui, respectiv în jurul orei trei și jumătate. În cazul unor mari festivități, împăratul își acorda încă o oră de somn. Mai întâi, împăratul era îmbăiat de către un “Badewaschler” într-o cadă de cauciuc amplasată zilnic în dormitorul său. Masa simplă de toaletă pentru igiena zilnică pe care o vedeți în fața patului demonstrează că Francisc Iosif nu numai că prefera o configurație modestă a camerelor sale, dar refuza orice tip de lux pe care îl considera inutil. După ce împăratul se îmbrăca, își făcea rugăciunea de dimineată în genunchi pe taburetul pe care îl puteți observa în dreapta patului. În încheierea rugăciunii îi era servit acestuia micul dejun în camera de lucru.

64 Salonul mare

Stilul încăperii este specific secolului al XVIII-lea pe când mobilierul provine din vremea lui Francisc Iosif. Ca în toate încăperile Hofburg și salonul mare era încălzit cu sobe de ceramică. Cuptorul era încărcat inițial de către sobari cu lemne din exterior către interior pentru a nu murdări încăperile. Din 1824 a fost instalat sistemul de încălzire al profesorului Meißner în care cuptorul central era alimentat cu aer cald prin instalații de țevi.

65 Salonul mic/Camera memorială a împăratului Maximilian de Mexic

Această încăpere a fost utilizată în timpul lui Francisc Iosif drept salon de fumat în care domnii se puteau retrage, fumatul în prezența doamnelor fiind considerat o impolitețe. Astăzi, această încăpere este o cameră memorială pentru împăratul Maximilian de Mexic amenajată de fratele mai mic, Francisc Iosif. Pe peretele din dreapta puteți observa portretul său. Maximilian preia în anul 1864 coroana imperială a Mexicului și călătorește cu soția sa Charlotte din Belgia către Mexic. Ea este responsabilă de actul politic al acceptării coroanei într-un context politic dificil. Portretul ei se află pe peretele din stânga. La scurt timp după aceasta, Franța își retrage sprijinul politic promis iar Maximilian este predat revoluționarilor conduși de către Benito Juarez, închis și, în cele din urmă, ucis în anul 1867.

Cu această încăpere se încheie apartamentul împăratului.

66 Apartamentul împărătesei Elisabeta: camera de locuit și dormi-torul

Din 1857, Elisabeta a locuit la etajul principal al Amalienburg de care era legat apartamentul împăratului.

Elisabeta utiliza acest spațiu atât ca salon privat, cât și ca dormitor. Patul se afla în mijlocul încăperii și era protejat de un paravan. La masa de scris de lângă fereastra din spate Elisabeta își rezolva corespondența și scria câteva din numeroasele ei poezii. Astăzi puteți vedea un facsimil din testamentul ei.

67 Camera de toaletă și de scrimă

Camera pentru toaletă și de scrimă era cea mai importantă și, în același timp, cea mai personală camera a Elizabetei unde ea își petrecea cea mai mare parte a timpului.

În partea stângă puteți vedea masa de toaletă a împărătesei la care Elisabeta petrecea 2-3 ore pe zi pentru coafare. Acest timp era folosit de către împărăteasă în special pentru a citi și a învăța limbi străine.

Elisabeta cunoștea - în afara englezei și a francezei – la perfecție maghiara. Elisabeta îndrăgea în mod deosebit Antichitatea și mitologia greacă. Pe fotoliul mic de lângă masa de toaletă se afla de obicei învățatul grec Constantin Christomanos care în timpul procedurii îndelungate de frizare îi recita din „Odiseea” sau „Iliada” lui Homer sau controla exercițiile de greacă veche sau neogreacă ale împărătesei. În această încăpere împărăteasă urma cursurile de scrimă – lucru de neînțeles și de uimire în rândul membrilor Curții – pentru a își menține silueta și a rămâne în formă. În fața Dumneavoastră se află peretele de bare, bara fixă și inele fixate în cadrul ușii utilizate în cadrul exercițiilor.

68 Toaleta

Din camera de toaletă ne îndreptăm acum către spațiile sanitare ale împărătesei. Din hol puteți arunca o privire în dreapta către toaleta împărătesei. Closetul din porțelan colorat are forma unui delfin iar alături se află o mică chiuvetă.

69 Baia

În spatele camerei pentru toaletă Elisabeta ordonă în 1876 - în premieră pentru familia imperială - construirea unei băi proprii după standardele zilelor noastre. În partea stângă se află până în zilele noastre cada împărătesei din tablă de cupru zincată. Din păcate, armaturile corespunzătoare acesteia și setul de cadă nu s-au păstrat până în zilele noastre. Aici Elisabeta se îmbăia și efectua destul de frecvent băi de aburi sau de ulei, precum și dușuri reci pentru stimularea circulației. Tot aici se desfășura o zi întreagă și procedura de spălare a părului cu o combinație specială pentru Elisabeta formată din gălbenuș de ou și coniac. Deosebit de interesant este și podeaua din linoleum – o descoperire a timpului respectiv. Prin această ușă ajungeți în așa-numitele „camere Bergl” pe care se presupune că împărăteasa le utiliza pentru schimbarea hainelor.

70 Camere Bergl

„Camerele Bergl” au fost denumite astfel după numele pictorului Johann Bergl care a pictat încăperile în anul 1766. Prin intermediul pereților pictați suntem introduși într-un peisaj exotic, fantastic cu un univers al vegetal și animal exuberant. Rămâneți preț de câteva secunde în această încăpere și descoperiți numeroasele detalii precum păsărelele, fluturii, fructele exotice care însuflețesc acest peisaj de vis. De aici avem acces în salonul mic al împărătesei. Înainte de a merge mai departe aruncați o privire către stânga, în salonul mare al împărătesei – încăperea nr. 71.)

71 Salonul mare

Această încăpere a fost utilizată preponderent de către Elisabeta drept salon de primire. Statuia de marmoră pe care o puteți remarca în colț reprezintă muza Polyhymnia realizată de către Antonio Canova și care a constituit în 1816 un dar al regatului lombardo-venețian către împăratul Francisc al II-lea.Masa pregătită pentru micul dejun pe care o aveți în fața Dumneavoastră amintește de clipele în care cuplul imperial lua micul dejun împreună, după o demonstrează și reprezentările timpului.

72 Salonul mic

Vă aflați în salonul mic al împărătesei. Această încăpere era decorată inițial cu tablouri reprezentând pe împăratul Francisc Iosif, precum și pe copiii Ior Gisela, Rudolf și Marie Valerie.

73 Vestibulul mare

Pe scara nobiliară din clădirea leopoldină alăturată împărăteasă avea acces la camera Türhüterzimmer și în vestibulul propriului apartament. Tablourile de pe pereți ne introduc în veacul al XVIII-lea, respectiv în cel al Mariei Tereza. Această epocă reprezenta în timpul lui Francisc Iosif un model pentru cultura habitatului la Curtea vieneză în stilul neo-rococo. Două dintre tablouri ne prezintă faimoasele opere „Il parnasso confuso” de Gluck și „Il trionfo d’amore” de Gassmann care au fost redate de copiii

Mariei Tereza. În unul din tablouri este înfățișată cea mai mică fiică a Mariei Tereza, Maria Antoaneta, în postură de balerină dansând.

74 Apartamentele Alexandru/Camerele de tranzit

Încăperile cetății Amalienburg în direcția nord (pe partea opusă sălii de desfășurare a balurilor) au fost locuite de către țarul Alexandru pe timpul desfășurării Congresului de la Viena între 1814 și 1815 la care au participat toate capetele încoronate ale Europei pentru a reîmpărți Europa. În perioada în care împărăteasă Elisabeta a locuit în Amalien-burg, aici se desfășurau întâlnirile private ale împărătesei. Între 1916 și 1918 aici și-a desfășurat activitatea administrativă ultimul monarh austriac, Carol I.

75 Salonul roșu

Această încăpere utilizată ultima dată drept salon de recepție de către împăratul Carol I. este decorată cu tapițerii valoroase provenind de la manufactura de goblenuri pariziană și fiind realizate între 1772 și 1776. Pentru imaginile din medalioane au fost utilizate drept sursă de inspirație tablouri apaținând lui Francois Bouchers. Chiar și mobila, paravanul și Ofenschirm sunt încadrate de goblenuri. Ansamblul făcea parte din cadourile oferite de regele francez Ludovic al XVI-lea cumnatului său, împăratul Iosif al II-lea.

76 Sala de mese

În această încăpere puteți remarca o masă pregătită pentru dineele familiei în cerc restrâns și care poate fi datată în timpul lui Francisc Iosif. Dineele de gală aveau loc exclusiv în sălile festive ale reședinței. Masa este pregătită în conformitate cu dispozițiile în materie de protocol ale Curții. Chiar și un dineu în cercul restrâns al familiei urma un ceremonial strict. Masa era întotdeauna pregătită festiv în mjloc aflându-se seturi de masă aurite și ornate cu flori, fructe sau dulciuri. Pe farfuriile argintate se ațeau șervețelele de damasc, artistic decorate. Tacâmul era pregătit pentru fiecare fel în parte. Pentru supă și desert se utilizau farfuriile de porțelan iar pentru toate celelalte feluri se foloseau farfuriile argintate. Tacâmul de masă din argint era marcat cu vulturul bicefal. La fiecare fel se servea un alt vin pentru care era pregătit un pahar aparte. Paharul verde se utiliza pentru vinurile renane. În plus, fiecare dispunea de o garafă proprie de vin și de apă, precum și de o solniță. Pentru a menține și servi întotdeauna bucatele în stare proaspătă au fost transportate cutii calde în apartamentele respective și menținute la o temperatură adecvată cu ajutorul cărbunilor și, ulterior, a reșourilor cu gaz. Împăratul se afla în capul mesei iar în fața sa se afla oaspetele de seamă; restul oaspeților erau așezați în funcție de gradul de rudenie sau de rang. Doamnele și domnii erau întotdeauna intercalați iar discuția era permisă doar cu vecinul de masă. Oaspeții erau serviți în același timp cu monar-hul care începea imediat să mănânce. Odată ce împăratul depunea tacâmul, felul respectiv era considerat a fi servit și era imediat înlocuit. Împăratul depunea tacâmul numai după ce oaspeții săi terminau de servit. Un dineu consta din 9 până la 13 feluri de mâncare și dura maximum 45 de minute. Cafeaua și lichiorul erau servite într-o încăpere separată unde era permis și fumatul.

Cu aceasta se încheie și circuitul nostru prin apartamentele imperiale. Dacă doriți să aflați și să vedeți mai multe despre tema habitatului la Curtea imperială, vă invităm din toată inima să vizitați și depozitul de mobilier imperial în care veți putea observa o diversitate de mobilier și de interioare din diferite reședințe ale Habsburgilor.

În fața ieșirii din apartamentele imperiale se află stația de metrou U3 de unde puteți călători confortabil 3 stații (5 min.) până la depozitul de mobilier imperial. Nu în ultimul rând, dorim să vă informăm și asupra apartamentelor imperiale din palatul Schönbrunn, fosta reședință de vară a familiei imperiale.

La părăsirea apartamentelor imperiale vă aflați în locul de desfășurare a balurilor – direct lângă intrarea în spațiile administrative ale președintelui austriac – și vis-a-vis de cabinetul cancelarului. Pentru orientare veți găsi la ieșire o hartă.

La final, dorim să vă mulțumim pentru vizita Dumneavoastră prin care ați contribuit la menținerea apartamentelor imperiale și vă dorim o ședere plăcută în continuare în Viena.

© Schloß Schönbrunn Kultur- und BetriebsgesmbH, 2012